

Arrest

nr. 161 344 van 3 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x en x, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 november 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 december 2015.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. DE FEYTER loco advocaat A. HENDRICKX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zij onafdoende elementen hebben aangebracht waaruit kan blijken dat zij voor de door hen aangehaalde problemen met verzoekers broer en verzoeksters schoonbroer A., welke van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn, geen of onvoldoende beroep konden doen, of bij een terugkeer naar Albanië zouden kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten, met wie zij nooit problemen kenden, en dat er

aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hen sprake zou zijn van een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad stelt vast dat de motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststelling duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zij ondernemen hiertoe geen ernstige poging, doch beperken zich louter tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de bevindingen van de commissaris-generaal), waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is. Uit de verklaringen van verzoeker en verzoekster blijkt immers dat zij de door hen ingeroepen problemen met hun broer respectievelijk schoonbroer A. nooit hebben aangekaart bij hun nationale autoriteiten. Zij hebben, zo geven ze zelf opnieuw aan in hun verzoekschrift, "geen klacht ingediend bij de politie" en brachten de politie zelfs nooit op de hoogte van hun problemen, noch zochten zij op een andere manier hulp en/of bescherming bij de Albanese autoriteiten, met wie zij blijkens hun verklaringen geen problemen kenden. Hun huidige (veeleer theoretische) stelling, in welk verband zij verwijzen naar en citeren uit enkele rapporten van o.a. Amnesty International omtrent huiselijk geweld, dat "er in Albanië geen bescherming kan geboden worden door de autoriteiten" en voorts o.a. dat "Daar is hij in haar thuisland geen voldoende bescherming kan krijgen van de plaatselijke autoriteiten (...) en dat zij "geen beroep" kunnen "doen op de hulp van, en de bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten", berust aldus niet op enige eigen persoonlijke ervaring, en mist dan ook elke grondslag en alle ernst. Uit niets blijkt derhalve en verzoekers maken niet in het minst in concreto aannemelijk dat het hen met betrekking tot hun verklaarde problemen met A. aan nationale bescherming ontbeert. Zij tonen niet in concreto aan dat de Albanese autoriteiten hen met betrekking tot hun problemen geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals in casu in het verzoekschrift naar informatie omtrent huiselijk geweld in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

Betreffende verzoekers' verwijzing naar een welbepaald arrest van de Raad, wijst de Raad erop dat dit een individueel geval betreft en geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

Daargelaten de geloofwaardigheid van de door verzoekers ingeroepen problemen is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 december 2015, voeren verzoekende partijen aan dat verzoekster slachtoffer is geworden van seksueel misbruik en dat zij daarvoor geen bescherming kan krijgen in haar land van herkomst. Verzoekende partijen vervolgen dat er weliswaar wetgevende initiatieven zijn genomen om slachtoffers van huiselijk geweld te beschermen zoals blijkt uit de rapporten, maar dat dit niet voldoende is omdat dit niet heeft geleid tot concrete verbetering. Verzoekende partijen verwijzen naar de vaste rechtspraak van de Raad waaruit blijkt dat bescherming moet geboden worden voor slachtoffers van huiselijk geweld.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 14 december 2015 opgenomen grond. Verzoekende partijen beperken zich immers louter tot het herhalen van hun asielrelaas en het tegenspreken van de vaststellingen aangaande de beschikbare beschermingsmogelijkheden in Albanië, zonder dat ze daadwerkelijk objectieve informatie bijbrengen die hun beweringen kunnen staven en aantonen dat de in Albanië aanwezige autoriteiten geen bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade die verzoekende partijen zeggen te vrezen. Verzoekende partijen betwisten immers niet dat *“Internationale bescherming (...) slechts (kan) worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming.”* en *“Uit de verklaringen van verzoeker en verzoekster blijkt immers dat zij de door hen ingeroepen problemen met hun broer respectievelijk schoonbroer A. nooit hebben aangekaart bij hun nationale autoriteiten. Zij hebben, zo geven ze zelf opnieuw aan in hun verzoekschrift, “geen klacht ingediend bij de politie” en brachten de politie zelfs nooit op de hoogte van hun problemen, noch zochten zij op een andere manier hulp en/of bescherming bij de Albanese autoriteiten, met wie zij blijkens hun verklaringen geen problemen kenden.”*

Wat betreft de verwijzing van verzoekende partijen naar rechtspraak van deze Raad, wijst de Raad er op dat dit een individueel geval betreft en geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden.

Het ter terechtzitting neergelegde psychologisch verslag d.d. 9 januari 2016 in hoofde van verzoekster, doet geen afbreuk aan de gedane vaststelling dat de in Albanië aanwezige autoriteiten de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekende partijen zeggen te vrezen. Deze gaat immers niet in op de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden. In dit kader wijst de Raad er nog op dat medische problemen op zich niet onder het toepassingsgebied vallen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS